

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník II / Číslo 9

září 1997

Cena: 6,- Kč

Z obsahu:

Výsledky čtenářské
ankety

(str. 4)

Jaká byla letošní
Schola Misia?

(str. 7)

Sejdou se chrámové
sbory?

(str. 8)

Interview s jáhnem
Janem Hrubým

(str. 10-11)

Sekty: mormoni

(str. 12)

Diecézní
ministrantský tábor

(str. 13)

Prožili jsme čas odpočinku, čas dětských táborů, prázdnin...
(o prázdninových akcích čtěte uvnitř čísla 4)

Jeden za druhým odcházejí

Od 6. června jsme vyprovázeli ke hrobu již čtvrtého kněze litoměřické diecéze. Tím prvním byl semilský pan děkan Alfréd Kostka. O jeho odchodu na věčnost se rozepsal bozkovský varhaník Jiří Kurfiřt. Zemřelý byl totiž po několika letech duchovním správcem u bozkovské Královny hor.

Neuplynulo mnoho času a přišla zpráva o smrti mons. Jaromíra Korejse, arciděkana a duchovního správce farností Křečovice a Maršovice na Benešovsku v pražské arcidiecézi. Po těžké nemoci zemřel 17. června. Jeho pestrý život začíná 1. července 1921 na Březových Horách u Příbrami v blízkosti mariánské Svaté Hory. Po středoškolských studiích v Praze vstoupil do litoměřického kněžského semináře a ve svatoštěpánské katedrále byl 26. června 1949 vysvěcen biskupem Trochou na kněze. Působil v severním pohraničí ve Varnsdorfu, Liberci a Rychnově nad Nisou. V roce 1952 byl zatčen a po propuštění z vězení pracoval v Roudnici nad Labem jako účetní. Po návratu do duchovní správy byl ustanoven v českobudějovické diecézi, kde celkem na pěti místech působil až do roku 1968. Tehdy jej zavolal litoměřický biskup do vlastní diecéze a ustanovil jej svým sekretářem a ceremonářem. Když byl biskup Trochta jmenován kardinálem, je jeho sekretář jmenován monsignorem.

V sedmdesátém čtvrtém roce ale kardinál Trochta umírá. Ještě v témže roce přechází mons. Korejs do služeb pražské arcidiecéze a stává se duchovním správcem Křečovic, rodiště hudebního skladatele Josefa Suka. Ty se stávají Korejsovým nejdelším kněžským působištěm a zde také umírá. Křečovičtí a maršovští se s ním loučí. Kolem jeho rakve v kostele sv. Lukáše se sešlo na padesát kněží a v jejich středu biskup Jiří Paďour. Se zesnulým se

jménem litoměřické diecéze před oltářem rozloučil generální vikář mons. Havelka.

Sotva přešel další měsíc a v litoměřické nemocnici 23. července umírá P. Zdeněk Flejberk, který se 10. dubna 1922 narodil v Martině na Slovensku. Knězem se stal pod apoštolovskými rukama kardinála Trochty ve svatoštěpánské katedrále 30. června roku 1973. Jeho kněžským působištěm se stává Jablonné v Podještědí, později Žibřidice a poslední měsíce jeho života probíhají v charitním domově sv. Zdislavy v Litoměřicích. Rozloučili jsme se s ním poslední červenecový den v katedrále, k jejímuž oltáři uprostřed přítomných kněží přistoupil biskup Josef Koukl. K místu posledního odpočinku v rodinném hrobě v Krhanicích u Benešova ho doprovodil generální vikář mons. Karel Havelka.

Po čtyřech dnech v nemocnici Milosrdných sester sv. Karla Boromejského pod Petřínem umírá P. Tadeáš Zdeněk Řehák, strahovský premonstrát, který se narodil 6. června 1923 ve Strakách u Nymburka, tehdy v litoměřické diecézi. Nejdelší úsek svého kněžství prožil jako farář ve Mšeně. Mši svatou nad jeho rakví sloužil za účasti velkého množství koncelebrantů strahovský opat Michal Pojezdný v úterý 12. srpna. Rakev s tělesnými pozůstatky zesnulého byla převezena na hřbitov v Nebušicích. Po obřadech premonstrátského řádu jménem litoměřického biskupa poděkoval svému příteli za téměř dvacetileté působení na mšenské faře děkan litoměřické katedrální kapituly. Za české i slovenské sestry premonstrátky generální představená sestra Bohuslava z Bílé Vody. Věčné odpočívání ve svém náručí dej, Pane, těmto svým služebníkům!

P. Josef Helikar

Z diáře otce biskupa

- 1.9. 8,00 Bohosudov - zahájení školního roku v BGB
- 3.9. 10,00 Litoměřice - katedrála sv. Štěpána - zahájení šk. roku v Teologickém konviktu
- 5. - 7.9. Magdeburg - slavnosti sv. Vojtěcha
- 8. a 9.9. Litoměřice - setkání a pracovní jednání Katolického biblického díla
- 9.9. Ústí nad Labem - Pozdrav sympoziu
- 11.9. 15,00 Chanov - návštěva školy
- 13.9. 10,00 Hodkovice - biřmování odpoledne Jablonec nad Nisou - zkouška z morálky (katechetický kurz)
- 14. - 20.9. Nové Hradky - exercicie biskupů ČR
- 21.9. Most - křest
- 26.-28.9. Brno - výročí gymnázia

Výročí kněží a jáhnů naší diecéze v září:

narozeniny

- 8. 9. Václav Slouk - 40 let
- 12. 9. Jan Dudys - 61 let
- 14. 9. Vít Jůza - 32 let
- 15. 9. Karel Kahoun - 74 let
- 15. 9. Pavel Michal - 45 let
- 17. 9. Josef Faltejsek - 49 let
- 23. 9. Drahoš Bernard Říský OFM - 72 let
- 28. 9. Václav Horniak SVD - 45 let
- 28. 9. Jaromír Česlav Plachý OP - 53 let
- 30. 9. Oldřich Macík SDB - 35 let
- 9. 10. Bohuslav Bártek - 37 let

výročí svěcení

- 8. 9. Jaroslav Saller CSsR - 46 let
- 12. 9. Josef Cukr SJ - 51 let
- 14. 9. Libor Švorčík - 1 rok
- 25. 9. jáhen Jan Bonaventura Maria Pur OFS - 3 roky
- 25. 9. jáhen Miroslav Kloz - 3 roky

Zdislava - měsíčník litoměřické diecéze

Vydává s církevním schválením litoměřického biskupství

Římskokatolická farnost,

Janov nad Nisou 41, 468 11, tel./fax. 0428/380 015

e-mail: farjan@vtx.cz

Řídí redakční rada, šéfredaktor Luboš Růta.

Grafická spolupráce: Jan Hrubý

Tiskne: GLOS Semily

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků.

Distribuce: redakce - roční předplatné 100,- Kč vč. poštovného, při hromadných objednávkách sleva

Registrace: MK ČR 7397

ISSN 1211-3042

Ročník II., číslo 9

Datum vydání: 14. 9. 1997

(uzávěrka příštího čísla 25.9.)

Cena: 6,- Kč

Podávání novinových zásilek bylo povoleno Českou poštou, s.p. OZSeČ v Ústí nad Labem, č.j. P/1 - 3892/95 ze dne 18.12.1995

Slovo k počátku nového školního roku

Prázdniny a dovolené rychle uběhly a kněží i katecheté obracejí svou pozornost k dětem a mládeži a promýšlejí, jak s nimi budou pracovat v příštích deseti měsících nového školního roku.

Neměli bychom tuto starost nechávat jen na jejich bedrech, je to společný úkol a poslání nás všech, neboť za naši mladou generaci neseme společnou odpovědnost před Bohem i národem, a my věřící zvláště za jejich křesťanskou formaci.

Proto si dovoluji obrátit se i na Vás, čtenáře Zdislavy mladší i starší. Především je to jistě záležitost rodičů, zvláště těch, kteří dali své ratolesti pokřtít a nyní mají své děti ve školních letech.

Vy, čtenáři našeho diecézního časopisu, vedete výchovu ve svých rodinách v křesťanském duchu a děti se vzdělávají buď v hodinách náboženství, v kroužcích či ve společenstvích křesťanské mládeže. Nespokojili jste se s tím, že děti byly u prvního svatého přijímání.

Avšak co ti ostatní křesťané, kteří mají pokřtěné děti a nenaplnili, co při křtu malých dětí slibovali, „že je budou učit milovat Boha a bližního, jak nám to Pán Ježíš přikázal“?

Mnohdy jsou to naši známí a přátelé, neměli bychom se k nim přiblížit, jemně jim připomenout, co svým „ano“ při křtu svých dětí knězi slibovali? Pozitivní úlohu křesťanství při výchově a formování mladého člověka bychom přece dokázali zdůvodnit všichni. To nemusí být útok na jejich svobodu, někteří možná přijmou s pochopením naše slova a nebo se alespoň zamyslí. Nejhorší službu vykonáme tehdy, když nic neuděláme s poukazem na to, že to neumíme nebo

že to není naše věc.

Uprostřed nás však žijí mnozí, kteří sami byli z vůle svých rodičů v období totality pokřtěni, avšak nejsou si toho prakticky vědomi, nic z toho prakticky nevyvozuji, nepraktikují svou víru a povětšinou své děti ani pokřtít nedali. I oni by měli být předmětem našeho zájmu, zvláště tehdy, jsme-li s nimi v přátelském vztahu. Třeba ani nevědí o tom, že není nic ztraceno, že by mohli své děti též přivést k panu faráři a pak ke katechetům, kteří by jim poskytli základní poučení o křesťanství i přípravu ke svátostem. Pochopitelně by museli počítat s tím, že se to všechno nedá stihnout za jeden rok a že by v takovém případě byla nutná i spolupráce a určité obrácení, konverze těchto rodičů, měl-li by svátostný život těchto dětí přinášet užitek. V naší farnosti máme v tomto smyslu dosti dobré zkušenosti.

My všichni tvoříme jedno velké národní společenství a zvláště v naší diecézi se setkáváme s lidmi nepokřtěnými, vždyť ke katolické církvi se hlásí jen asi 19 procent obyvatel. Jistě všichni dobře víme, že mnozí jsou k náboženským otázkám lhostejní nebo až nepřátelští. Musíme s tím počítat, avšak neopravňuje nás to k tomu, abychom se od nich distancovali nebo nad nimi lámali hůl. To bychom neměli ducha Kristova.

I k těmto lidem a jejich dětem bychom se měli přiblížit, ne snad přímýmihovory o víře nebo sektářskou formou „přesvědčování“ a lanaření, nýbrž společnými zájmy, přirozenými kontakty plynoucími z blízkého bydliště, povolání, přátelského vztahu. Kdo ví, zda

(dokončení na str. 4)

O lásce...

V Biblické konkordanci, kde jsou všechna slova z Písma svatého, je v Novém zákoně o pravdě jedna stránka, o lásce dvě stránky. Ve Starém zákoně je o lásce sotva čtvrtina stránky, o pravdě půl stránky. Jsou ovšem i podobná slova, „pravdivý“, „vpravdě“ nebo opak pravdy „lež“, „klam“, o lásce „milující“, „milovaný“ apod.

O lásce píše hodně sv. Jan, který „rostl v lásce“, a sv. Pavel. Z Krista jeho láska zářila, nemusel mnoho mluvit o tom, že miluje Otce a jeho tvory. Sv. Pavel se musel k lásce probojovávat. Semínko zasel Kristus sám při zjevení u Damašku a přilákal ho k sobě.

Milovat lidi není tak snadné. Proč? Nevidíme nikdy člověka celého, jako ho vidí Bůh. Ten ví, proč klopýtáme a padáme - není to vždy celá naše vina, protože nemáme větší poznání Boha. Jsme - vinou dědičného provinění - naklonění k horšímu, jsou tu pokušení, povaha, prostředí...

Sv. Pavel - jako i mnoho jiných světců - ať svatořečených nebo ne - se musel probojovat nejen k neviditelnému Bohu, ale i k viditelnému člověku. Tento člověk žije v naší domácnosti, v zaměstnání, v sousedství, ve spolku - ba i k člověku, který nám ublížil, pomluvil nás, nemá nás rád nebo je nám nepříjemný. Jak je to těžké!

A přece, přikázání lásky nám dal Kristus: „Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl věčný život.“ (Jan 3,16). Miloval svět, který se sváří, nenávidí, neposlouchá ho, tupí ho a zesměšňuje, přestupuje všechna jeho zdravá přikázání. Miloval i Hitlera a Stalina, všechny lotry, kteří mučili a mučili křesťany. Chce je totiž přilákat k sobě. I když oni nechtějí. Neláme naši svobodnou vůli.

Bůh nás vidí, jací jsme a jací máme být. Proto nás miluje. V Bohu je spojena láska s pravdou, on sám je Láska a Pravda.

A co spravedlnost? Tresty věčné či časné? Člověk se k nim odsuzuje sám. Člověk, který přechází z času do věčnosti, vidí, že jako nepravdivý a nelaskavý nemůže vstoupit do Boží lásky. Buď se musí očistit - říkáme tomu očistec - nebo se musí zavrhnout - říkáme tomu peklo, nekonečné zoufalství. Jak to vypadá, nevíme - ale že existuje, to víme od Krista samého. Ten je zosobněný čin Boží: „Já a Otec jsme jedno“ (Jan 10,30), „Kdo viděl mne, viděl Otce“ (Jan 13,9).

Že žil Kristus dávno? Řekl, že jeho slova nepominou. „Já jsem s vámi až do konce světa!“ (Mt 28,20). Je s námi v pravdě učení Církve, čerpaného z Písma a posvátné tradice, je s námi v lásce, ve svátostech. Záleží jen na nás, jak se k Pravdě probojujeme a láskou dáme proniknout. K Bohu a skrze Něho i k druhým.

-šk-

Výsledky čtenářské ankety

Celkem jsme do redakce obdrželi 44 anketních lístků. Na 2300 výtisků Zdislavy je to málo, ale i tak z nich můžeme získat některé zajímavé informace o názorech čtenářů na naši práci.

Mužů odpovědělo 15 a žen 29 nejrůznějšího věku. Většina respondentů pocházela z velkých měst naší diecéze, především Litoměřic (6), Liberce, Mladé Boleslavi (po 4), České Lípy a Loun (po 3). Naopak z venkova bylo pouze 7 odpovědí a 4 odpovědi přišly z jiných diecézí.

40 odpovědí (90 %) pocházelo od pravidelných čtenářů, kteří Zdislavu odebírají doma nebo ji pravidelně dostávají v kostele. Na jednoho respondenta připadá průměrně dalších 1,6 osob, které čtou jeho výtisk Zdislavy. Pokud by tomu tak bylo u všech čtenářů, četlo by Zdislavu téměř 6000 lidí.

Rozsah Zdislavy považují čtyři z pěti čtenářů za přiměřený a pouze jeden by chtěl její rozsah rozšířit. Tři čtvrtiny respondentů by byly ochotny za Zdislavu platit o něco více a čtvrtina nanejvýš současnou cenu. Zatím ani rozsah, ani cenu příliš měnit nehodláme.

S grafickou úpravou článků a přehledností nemá problémy 80 % čtenářů, kteří na anketu odpověděli. Až na dva respondenty všem vyhovuje velikost písma a až na tři i velikost fo-

tografií. Jedna třetina respondentů by ráda ve Zdislavě viděla fotografií více.

Proti uveřejňování reklamy ve Zdislavě byli čtyři respondenti, s křesťansky orientovanou reklamou by souhlasilo 25 respondentů a 15 by jich souhlasilo s jakoukoli kultivovanou reklamou.

Úroveň Zdislavy považuje 17 respondentů (39 %) za vysokou a 2 za nízkou, 19 (43 %) za rostoucí a 7 (16 %) za kolísavou. Čtvrtina respondentů (11) se domnívá, že náš časopis úspěšně přispívá k řešení problémů, polovina (23) jej při tom hodnotí jako částečně úspěšný a 6 odpovědí je, že Zdislava si problémů příliš nevšímá.

Nejdůležitější částí ankety byl průzkum zájmu čtenářů o jednotlivé rubriky a témata. Protože by podrobné výsledky zabraly příliš mnoho prostoru, omezíme se na nejvýraznější výsledky.

Ze čtyř možností (prostor pro danou rubriku je nedostatečný/přiměřený/přílišný a nebo celá rubrika je zbytečná) byla nejčastější možností druhá, tedy spokojenost se současným stavem. Ovšem u některých rubrik zájem čtenářů o rozšíření vyniká. Rozšířit jste nejčastěji chtěli historii, zábavu, svědectví o životě z víry, články pro děti, články pro rodiče, vzdělávací články a listárnu. Nadměrný se zdál nej-

častěji rozsah zpráv sportovních a ze společenského dění, zajímavostí a kuriozit a článků věnovaných sektám.

Potěšilo nás, že jste neuvedli téměř žádné články, které by vás zklamaly. Naopak vás zaujala celá řada článků všech možných témat, která by neměla smysl všechna uvádět. Za všechna jmenujme alespoň představování farností a sekty. (Povšimněte si, že ty naopak patřily v předchozí otázce k tématům, která byla nejvíce považována za nadbytečná. To ukazuje, že zájem čtenářů je velmi rozmanitý a nelze činit jednoznačné závěry.)

Toto byl stručný, možná až strohý přehled výsledků prázdninové ankety. V příštím čísle se k anketě vrátíme podrobněji a pokusíme se reagovat na vaše nejčastější připomínky.

Jan Macek

A nyní ještě seznam pěti vylosovaných respondentů, kteří od nás obdrží předplatné Zdislavy na příští rok zdarma. Jsou to:

- M. Fadrhonsová, Jičínská 1039, Mladá Boleslav
- H. Nejedlá, Cítoliby 107
- S. Horká, Ctiboř 43, Počátky
- Miroslav Žák, Werichova 5, Litoměřice
- Ing. E. Linková, Feřtekova 540, Praha 8-Bohnice

Gratulujeme výhercům a všem respondentům ankety ještě jednou děkujeme.

(dokončení z předchozí strany)

oslovení nebude příležitostí ke sblížení, hlubšímu přátelství a nakonec i k duchovním kontaktům.

Také za ně máme před Pánem zodpovědnost, jsou našimi bližními a jsou-li zatím vzdáleni od Krista, jsou pro nás tím více žádoucnějšími. Někdy schůdná cesta k nim vede přes vaše děti či vnuky, kteří s těmi jejich chodí do stejné třídy nebo zájmového kroužku.

Obratťe se na své kněze s nabídkou ke spolupráci, přivádějte s sebou své známé, ostýchali-li by se sami navštívit faru. Buďte připraveni pomáhat našim katechetům a pastoračním asistentům, upozorňujte je na rodiny, na které by se mohli obrátit.

Drazí čtenáři Zdislavy, přijměte tyto řádky jako aktuální připomínku zodpovědnosti, kterou máme všichni za naši vlast, za Církev v závěru Desetiletí duchovní obnovy a připrav na velké milénium křesťanstva.

Nová evangelizace světa, po níž volá Svatý otec Jan Pavel II., potřebuje zájem a síly nás všech. Angažovanost pro mládou generaci patří k nejpřednějším projevům našeho apološtátu.

Děkuji vám za příznivé přijetí mých slov!

P. Antonín Bratršovský

Obrázek z pouti

V Libici nad Cidlinou se 23. 8. 1997 konala Svatovojtěšská nověna. Krásný den, kostel nabitý k prasknutí. Takové množství lidí zahřeje u srdce.

Stála jsem skoro u oltáře a přede mnou dívka na vozičku. Nemohla jsem si jí nevšimnout. Při modlitbách se jí na tváři zrcadlilo každé slovo. Co chvíli otáčela

oči po mamince. Těžce vstávala po kleknutí, ale vrásky na jejím obličejí nebyly zlostné a trpké. Při průvodu na libické hradiště se mi obě ztratily.

Uctili jsme památku sv. Vojtěcha tak vroucně, jak to jen v žáru poledního slunka šlo. Nověna končila rozdáním několika kytic a českou hymnou.

A najednou u cesty vidím zas tu dívku na vozičku. Zářila štěstím. Nějaká její známá paní volala vesele na jinou: „Maruška dostala od pana biskupa kytku! A to jí chtěli nechat doma. Kdepak by se jí něco takového mohlo doma přihodit!“

K Marušce se sklonila usměvavá maminka: „To bude náš pan farář koukat,

až mu řekneš, že jsi dostala od pana biskupa kytku, vid’?“ Maruška spokojeně kývla. Ve tváři zcela dospělé dívky oči dítěte.

Mám doma z této pouti pár obrázků. Některé kupované, dalších několik ve fotoaparátu, ale ten obrázek s Maruškou je nejhezčí.

Helena Zdislava Nejedlá

Pařím, Paříž, Paříme aneb „Mistře, kde bydlíš? Pojdte a uvidíte.“

Volba dvou sloganů pro tento článek nebyla náhodná. Jejich nálada a určitý protiklad totiž krásně vypovídají o atmosféře XII. světového setkání mládeže se Svatým otcem, které proběhlo od 18. do 24. srpna v Paříži.

Podobné akce se na naší Zemi staly již mnohaletou tradicí. Jejich počátek najdeme v Římě roku 1984. Od té doby se mládež celého světa schází se svým papežem jednou za dva roky na různých místech naší planety. Mladí z České republiky mají možnost účastnit se setkání až od roku 1991, kdy Svatý otec zavítal do polské Czestochowe, aby zde oslovil statisíce chlapců a děvčat nejen ze západního světa, ale i ze svobodné Východní Evropy.

Americký Denver a filipínská Manila byly pro našeince příliš vzdálené, a tak když letos v Hradci Králové Jan Pavel II. pozval mladé z Čech a Moravy do Paříže, určitě si nejedno mladé křesťanské srdce uvědomilo, že podobná příležitost se neopakuje každý den.

Na západ s mládeží z Bamberka

Každá diecéze začala připravovat vlastní výpravu. U nás v Jablonci byl už program na léto připraven, a tak si naši mladí prohlíželi poutavý plakát poněkud zdrženlivě. Přesto se čtyři naši zástupci setkání zúčastnili. Neješli však se skupinou mladých z litoměřické diecéze, ale využili nabídky, kterou hlavní ministrant Štěpán Pospíšil dostal od německých přátel v rámci společného ministrantského programu a cestovali na západ s mládeží bamberké arcidiecéze.

Mladých Němců – chlapců a děvčat – bylo osmdesát; spolu s nimi cestovali i dva mladí kněží

a jejich pastorační asistent. Do Francie jsme vyjeli již o týden dříve, poněvadž zájezd byl prodloužen o pobyt v bretaňské oblasti, kde se konaly přípravné francouzské a německé festivaly mládeže. Ačkoli jsme celý týden bydleli v rodinách a mnoho času trávili zdánlivě nenáročným programem, nespočetné množství večerních mezinárodních setkání, exkurzí a výletů umocněných nezvykle vysokými teplotami nás přesvědčily, že konec našich prázdnin nebude právě rekreací. (Rád bych se zmínil o srdečné pohostinnosti a pozornosti nejen Francouzů, ale i našich sousedních přátel, jejichž chování k nám po celý pobyt na světovém setkání bylo příkladné.)

Také jsme postupně zjišťovali, že na rozdíl od mentality Francouzů, která je v podstatě až na své typické projevy vyjadřující svou identitu stejná, kupříkladu jazyk takové podobné prvky prostrádá, a tak jsme se seznamovali s tím, čemu se u nás říká jazyková bariéra.

Přijíždíme do Paříže

Přesto jsme sice unaveni, ale s nadšením přijížděli po krátké zastávce v pevnosti St. Malo, ostrovním klášteře Mont St. Michel a nejkrásnější katedrále světa v Chartres na počátku druhého týdne do Paříže. V rozpáleném městě s tolika obyvateli, jako má naše republika, nás přivítaly typické dominanty, ucpané metro plné lidí a vlajek různých barev a jedna milá rodina z okraje města, u které jsme našli společné útočiště pro nadcházející dny.

Program po národních centrech

Samotné setkání se Svatým otcem bylo v celém týdnu omezeno pouze na čtvrtěční přivítání na Champs de Mars pod Eiffelovou věží a sobotní vigílii a nedělní mši svatou na Long Champs poblíž středu města.

Zbytek času organizovala vlastní národní centra. Vydali jsme se tedy hledat to naše a po několika hodinovém bloudění ve městě se nám jej kousek od slavné Champs-Elysees podařilo nalézt. Ostrůvek plný českých vlajek, českých děvčat, českých slov a českých písní se stal naším cílem pro každodenní dopoledne. Prožili jsme zde většinu duchovního programu s katechezí a mši svatou pořádanou našimi biskupy, a musím přiznat, že nálada a atmosféra těchto chvil se nám stala posilou a balzámem pro naši rozpálenou a unavenou duši i tělo. Odpolední volno bylo určeno výhradně k prohlídkám pařížských pamětihodností.

Sobotní vigílie

Naše čtrnáctidenní dobrodružství vyvrcholilo sobotní vigílií na jezdecké dráze, kde jsme měli strávit poslední noc ve Francii. Už samotná cesta na Long Champs byla dobrodružná, neboť 750 000 mladých již v poledne zcela ucpalo podzemní dopravu. Ten večer, kdy Svatý otec téměř dva kilometry od nás pokřtil deset katechumenů z pěti kontinentů světa, jsme vnímali spíše to viditelné, a únava, nezvyklé horko, pohled na nedůstojné toalety, pár centimetrů místa pro karimatku (kterou jsme museli každou chvíli odstraňovat kvůli sanitkám), špatný pohled na obrazovky, jazyková bariéra při poslechu, celonoční provoz a hluk mladého světa – to vše chtělo najednou za každou cenu zvítězit i v našem srdci.

„Jaký paradox – pokorný a tichý Bůh uprostřed tohoto bláznivce“ napadlo každého z nás a hned se ilustračně promítla vzpomínka na úterní setkání s Kristem v eucharistii mezi mrakodrapy atraktivní čtvrtě s architekturou 21. století. Setkání mladých s Bohem právě na tomto místě, přímo v centru velkoměsta?

Ano, byl to záměr. Ten mili-

ón mladých na nedělní mši, to samotné centrum města, ta svátost oltářní ve stanu pod moderními stavbami čtvrtě La Defense. Útěk do hmatatelného ticha by byl útekem od života, ve kterém často musíme žít. Pochopil jsem, jak symbolický je tento kontrast světa a Boha, a jeho paradox, který je cítit z prvních dvou sloganů článku pomalu ztrácel na své síle. Vždyť téměř každý z nás je nucen být v prostředí, které by nejráději vyměnil – rušné město, zaměstnání, rodina, vlastní slabosti, život, který se nedaří. Teprve když řeknu „ano“ svému údělu, mám šanci nalézt to nejlepší ticho, pokoj a klid – a to jedině v Bohu.

O tom jsem přemýšlel při pohledu na to množství lidí. Najednou jsem z toho shromáždění cítil velikou sílu – i když je to navenek jen banda kluků a holek, kteří v metru vykřikují svá hesla a písně. Ale když se takový dav sejde, aby společně se svým papežem prosil nebeského Otce, musí na to Bůh nějak významně reagovat – svými milostmi, požehnáním a zázraky, jako kdysi za časů svatého Petra.

Jedeme domů

A pak se všichni dali do pohybu a rozjeli se domů. I ten Brazilec pod Eiffelovkou, mladík z Ghany na Defense, americký kněz z metra i Filipinci se svými vlajkami, které nám připomínaly domov. Někdo si přivezl suvenýr a vzpomínky na romantické město nad Seinou, někdo srdce vnímavější pro hlas Boží i druhého. Také my jsme se vrátili. Jen čas ukáže, nakolik jsme se osvědčili v této prozíravé a přitom z lidského pohledu tak paradoxní zkoušce.

Pokud se dokážeme někdy zeptat jenom prostě „Pane, kde bydlíš?“, pak toto setkání přineslo hojný užitek.

Tomáš Pospíšil

Paní Zdislava

17 let manželského života

(podle dopisu paní Hany K.)

„Jsme s manželem spolu 17. rok. První dobu po svatbě jsme si rozuměli docela dobře, všechno to šlo. Pak jsme čekali první dítě – měla jsem rizikové těhotenství, nesměla jsem nic dělat.

Bydleli jsme u mužových rodičů a tím to všechno začalo. Byla jsem celé dny s nimi nebo sama, protože manžel dělil čas mezi ně a mezi mě a ještě k tomu chodil pomáhat bratrovi na stavbě domku. Tak jsme se pomalu začali odcizovat. A když jsme přece jen někdy byli spolu, už jsme si vůbec nerozuměli, pořád jsme se jen hádali.

Děťátko se narodilo předčasně a druhý den zemřelo. O druhé dítě jsme přišli ve 3. měsíci. Až třetí a čtvrté těhotenství proběhlo dobře – máme teď dva kluky – 13 a 10 let.

Když jsem je čekala, stále jsme ještě bydleli u manželových

rodičů a propast mezi manželem a mnou dál rostla. Já byla s dětmi doma a on jen odcházel z domu. Připadalo mi, že mu je přímo zatěžko zůstat chvíli se mnou. A když se mnou byl, kvůli každé maličkosti jsme se pohádali.

Hádky vznikaly hodně i kvůli kostelu. Ačkoliv muž byl odmla vychovávaný ve víře v Boha, teď se stával úplně alergickým na všechno, co se týkalo Boha a kostela. A já v té době potřebovala chodit do kostela častěji než dřív. On nebyl už přes deset let u zpovědi, a když jsem já šla do kostela, vyváděl jako nepřítel.

Už jsem nevěděla, co si počít, dokonce jsem začala uvažovat o rozvodu. Ale naštěstí jsem se začala obracet o pomoc na Zdislavu. A každý rok jsem jezdila na pouť do Jablonného.

Modlila jsem se i k Panně Marii, ale nejvíc ke Zdislavě. Byla mi blížká tím, že byla z našich krajů a že byla vdaná a měla děti. Nedala jsem na ni dopustit.

A tu se najednou poměry v našem manželství stávaly nesitelnější. Mezi těmi osklivými dny se občas ukázaly i dny světlejší. Když jsem se vypravila do kostela, manžel už tak nevyváděl. Stále svítalo a svítalo, až to zase mezi námi začalo být i docela hezké. Měli jsme si o čem povídat. Manžel trávil víc času doma, se mnou. Spoustu věcí jsme dělali společně, hlavně práci na zahradě.

Pak dokonce sám od sebe a bez řečí jel se mnou do Jablonného – byl to krásný výlet. Vrcholem manželova obrácení bylo, když jsme se s vámi, milý Otče Jindřichu, bavili nad hro-

bem paní Zdislavy. Řekla jsem tenkrát: „I s námi se stal na Zdislavinu přímluvu zázrak!“ Něco takového bych si předtím nikdy nemohla dovolit vyslovit – reagoval by šíleně. A vidíte, tam zůstal zticha, neprotestoval ani slůvkem. Na zpáteční cestě taky nebyl naštvaný.

Když jsme přijeli domů, moc se mi nechtělo do toho psaní, ke kterému jste mě vybídl – abych vypsal náš případ a poslala Vám ho, že to shromažďujete, aby se pohnulo svatořečením. A můj Josef mi snad třikrát připomínal, kdy už napíšu.

Věřím, že ta úžasná změna s mým mužem se stala na přímluvu bl. Zdislavy. Věřím, že Joska časem začne i zas chodit ke svátostem.“

Převyprávěl Zdeněk Cyril Fišer

Vzácná návštěva ze Slovenska

V neděli 10.8. se konala v bazilice sv. Vavřince a sv. Zdislavy v Jablonném v Podještědí vavřínecká pouť. Při slavné pontifikální mši sv. byl hlavním celebrantem v zastoupení otce arcibiskupa Jána Sokola jeho svěřící biskup ThDr. Dominik Tóth z Trnavy. S ním koncebroval otec Helikar, probošt litoměřické kapituly, P. Dominik Duka, provinciál českých dominikánů a rektor baziliky P. Jindřich Gajzler OP.

Promluva slovenského otce biskupa byla živá, vroucí a aktuální. Hovořilo o vzoru svatosti obou patronů baziliky o strhující radikálnosti víry sv. Vavřince, který přinesl obět svého života, a o mateřské lásce a charitativní činnosti sv.

Zdislavy: „Svatost vrcholí v apoštolské činnosti, jak to uskutečňoval sv. Vavřinec, a v charitativní činnosti, jak to uskutečňovala sv. Zdislava. Ta budovala království Boží v rodině, budovala domácí Církev především společnou modlitbou: s dětmi, s manželem. I dnes máme u nás podobné rodiny s více dětmi, kde žijí vše společně – domácí práce, zábavu i modlitbu.“ Vzpomněl také probíhající povodně: „Kolik lidí toho nyní tolik ztratilo! Ale ještě strašnější potopa ničí duše křesťanů a naše rodiny: povodeň nevěry, bezbožnosti. Povodeň však také vyburcovala lidi k pomoci.“

Zdeněk Cyril Fišer

Pouť v České Kamenici

V letošním roce se konala pouť bez německých poutníků a pouťových atrakcí, protože MÚ rozhodl, že pouť bude ve dnech 13. a 14.9.1997. Šenovský otec Stanislav se však nepodřídil a termín 6.-7.9.1997 nezměnil.

Dne 4. srpna se konala v kapli Panny Marie děkovná mše za záchranu města Polevska před požárem. Poutníci si připomněli 141. výročí záchranu města. Požár, který vznikl v roce 1856, se rozšířil od domu č. 43 a jen díky změně směru větru nelehlo město popelem. Obyvatelé od té doby vždy v první pondělí měsíce srpna konali procesí k Panně Marii Českokamenické, kde děkovali za záchranu. Nebylo tomu jinak ani letos. Bohoslužbu sloužili 4 kněží za účasti čtrnácti poutníků. Nízká účast věřících byla pravděpodobně zaviněna malou informo-

vaností. Lidé podnikají v současné době cesty do Medžugorje a opomíjejí zázračná místa v Čechách, která mají v blízkosti svého bydliště.

V neděli 10. srpna se konala za účasti otce biskupa také pouť na Sněžné, kde rovněž uctívají Pannu Marii Českokamenickou. Přítomno bylo asi 80 poutníků.

Ve čtvrtek 14. srpna se v chrámu sv. Jakuba v České Kamenici konal varhanní koncert ve prospěch obětí záplav, na kterém účinkoval pan Zdeněk Petráň za doprovodu Milana Večeři na housle. Vystoupili bez nároku na honorář a výtežek věnovali ve prospěch obětí záplav. Vstupné bylo dobrovolné. Celkem bylo vybráno téměř 2.500 Kč. Tímto všem dárcům děkujeme a vyprošujeme stálou ochranu Matky Boží.

H. K. Richterová

Rehabilitace po 200 letech

U osady Hostenice ve farnosti Brozany blízko doksanského kláštera je kostel sv. Klimenta, nyní však používaný jako obytný dům po zrušení Josefem II. Je známo, že kostely sv. Klimenta patří k nejstarším u nás. Úctu k sv. Klimentu u nás zavedli sv. Cyril a Metoděj, když k nám přinesli z Krymu kosti tohoto

vypovězeného a umučeného papeže. Z těch nejstarších je znám kostel sv. Klimenta u Osvětman nebo na Levém Hradci, kde byl roku 982 zvolen sv. Vojtěch biskupem. Od 13. století už u nás nebyl žádný kostel tomuto světcovi zasvěcen. Kostel sv. Klimenta u Hostenic byl farním kostelem obce Maury (Mury), kte-

rá byla velkou povodní r. 1342 zdemolována a přestěhovala se na druhou stranu Ohře, jen kostel na mírném návrší s dvěma chalupami zůstal. Až Josef II. jej zrušil. Na mapách - speciálkách je dosud území ohraničené řekou Ohří a jejím ramenem označováno jako Ostrov sv. Klimenta.

Doksanský farář P. Benedikt

zorganizoval letos o svátku sv. Cyrila a Metoděje pouť k tomuto bývalému kostelu s úmyslem každoroční tradice. Nepotřebujeme jen ekonomické transformace a politické rehabilitace. Národ potřebuje především mravní, duchovní a kulturní rehabilitaci.

P. MUDr. Lad. Kubiček

Zpráva o radosti, odpočinku, škole a království

Možná si ještě mnozí z vás vzpomenu na loňský článek o červencovém táboře pro mládež Schola Misia 96. A tak je zde otázka, jaký byl letošní ročník tohoto letního pobytu na jihu Moravy v malebné vesničce Lubnice, nedaleko Vranovské přehrady?! Letošní schola byla pro Severočechy obzvláště zajímavá: jak již bylo plánováno, početně zde převažovali právě účastníci z našich severních končin – Litoměřic, České a Krásné Lípy i jiných míst litoměřické diecéze.

Nutno připomenout, že Schola Misia neslouží pouze ani především k prázdninovému odpočinku křesťanské mládeže, ale jejím velkým cílem je také doplnit

formou jakési dopolední školy vědomosti z věd, o kterých by měl mít každý trochu vzdělaný křesťan přehled. Proto se zde i letos přednášela katolická morálka, fundamentální teologie, principy ekumenismu, základy psychologie a v neposlední řadě i filosofie – milovnice moudrosti. Tým přednášejících, který byl již tradičně sestaven z bohoslovců pražského semináře a jiných věřících vysokoškoláků, pak spolu s vedoucími vytvořil zajímavý kolektiv plný pohody a zábavy. Jako orámování celého pobytu posloužila již z minulých ročníků zažitá vize království Amárie s králem Dacanem II. – Dobrotivým, jeho králov-

skou rodinou, nesmiřitelným sokem králem Michalem II. – Ukrutným, rytíři, magistry a jinými duchovními i světskými autoritami pozdního středověku. Proto si každý účastník, ať vedoucí či vedený, mohl na vlastní kůži vyzkoušet, jak se politicky i ekonomicky pohybovat ve společnosti, jak pracovat nebo soutěžit nejenom za sebe, ale i za svoji družinu panošů či dvorních dam, mezi které každý patřil. Chvilé rozpustilé zábavy však v pravidelných intervalech střídala i setkání vážnější – modlitby, bohoslužby a letos poprvé i nenásilné evangelizační snahy v obci, jejíž mnozí obyvatelé si nás již celkem oblíbili. Proto ne-

chyběl ani zábavně vážný večer pro občany Lubnice. Určité zážitky však nelze vyprávět, ty se musí jenom zažít. Proto chci touto cestou poděkovat všem, kteří tyto tři týdny prázdnin pro nás všechny připravili, zvláště duchovnímu otci celé akce kamarádovi Martinu Vlčkovi a jeho přátelům.

Pokud jsi mladý(á) a je ti líto, že o Schole Misii musíš jenom číst, pak nevěš hlavu a nepropadej smutku, protože za pouhých devět měsíců se opět rozzáří okna královského paláce v Amárii a pod střechem mezi panoši se jistě najde místo i pro tebe.

Michal Podzimek, jáhen
ve Varnsdorfu

Chrámovým sborům: Sejdeme se v roce 1998 na Svaté Hoře?

Uvažuje se o konání poutí jednotlivých diecézí na Svatou Horu u Příbrami v roce 1998 při příležitosti 650 let trvání úcty k milostné sošce Panny Marie svatohorské (první zmínka o Arnoštu z Pardubic v roce 1348). I z naší diecéze by se měly všechny farnosti sejít u Panny Marie na Svaté hoře. Přesný termín dosud neznám, pravděpodobně by to měla být některá sobota v květnu nebo v červnu. Předpokládám, že i mnoho členů chrámových sborů se této poutě zúčastní se svými farnostmi. Uvažuji, jak by to bylo nádherné, kdybychom se při této příležitosti v co největším počtu sešli a společně zazpívali při pontifikální mši celebrowané naším otcem biskupem Kouklem. Na letní kůr v ambitech by se vešlo odhadem 200 zpěváků. Mešní proprium bude mariánské a proto uva-

žuji, že bych naším sborům předložil toto hudební „menu“:

Jako vstupní zpěv bychom zazpívali dvě části české mariánské mše „Panovnice krásná“ od P. Karla Břízy. Před evangeliem alelujový zpěv „Šťastná jsi, svatá Maria Panno“ od Stanislava Jelínka. Od téhož autora by byla i antifona k přijímání „Zdrávas Maria“ s kantikem P. Marie „Velebí má duše Hospodina“. K obětinnému průvodu bych sáhl hlouběji do starších vrstev archivu pro „Staročeskou třidcatinu“ Adama Michny z Otradovic, která měla premiéru asi před 350 lety, ale ani toto stáří jí neubralo na svěží slavnostnosti. Ordinárium bychom zpívali některé z Kancionálu, aby je i ostatní lid mohl aktivně zpívat a aby naše sbory mohly tyto čtyři navržené skladby v klidu a bez přetěžování dobře nacvi-

čit.

Zájemcům z řad sbormistrů a varhaníků bych tyto skladby poslal ihned, jakmile by o ně požádali.

Vím, že je trochu riskantní předpokládat dobrý souzpěv amatérských zpěváků při jediném provedení bez generální zkoušky, ale pokud by se zpěváci vše naučili tak, aby téměř nemuseli nahlížet do not a mohli se soustředit na dirigentova gesta, myslím, že bychom se nemuseli bát.

Proto prosím pány a paní sbormistry (i ty, kteří dosud o sobě nedali vědět), aby mi sdělili, zda by měli zájem se zúčastnit. Bylo by vhodné uvést i předpokládaný počet zpěváků. Napište mi, prosím, brzy, aby bylo možno posoudit, zda je tento záměr reálný.

Jiří Bříza
Budovatelů 2398
434 01 Most

Vaším televizorem...

Ve dnech 12.–13. července proběhla v prostorách klášterního kostela v Mladé Boleslavi zajímavá a velmi hezky připravená výstava. Před očima starší generace se jistě objevily osoby kněží, ministrantů, kteří oblékali zde vystavená bohoslužebná roucha a brali do rukou liturgické předměty mající dnes svou historickou hodnotu.

Po několika desetiletích jsme měli možnost pohlédnout do tváře posledního provinciála piaristického řádu v našem městě P. Cyrila Žampacha. Ten právě před čtyřiceti lety oslavil v tomto kostele 50 let kněžství.

Na mne ze všeho dýchla atmosféra zavátého dětství

a mládí.

Součástí výstavy byla i výstavka knih. Na obalu jedné mě upoutala tvář kněze: ThDr. Antonína Šuránka, bývalého spirituála v kněžském semináři v Olomouci. V lavici kostela jsem se pak začel do jeho životopisné knížky „Z celého srdce“.

Řada z nás se zúčastnila marné podpisové akce proti násilí v televizi. Otec Antonín po několika dnech „pobytu“ televizního přijímače v budově semináře řekl při jednom punktu: „Vaším televizorem ať je svatostánek.“

Je obtížné vyloučit televizi z našeho světa a ze světa dětí. Ale program, který nás třeba vyvede z míry, nám může posloužit. Co kdybychom se svými dětmi nebo

vnoučaty navázali na sledovaný program s pohledem křesťanských očí. Co kdybychom dětem vysvětlili zlobnost násilí, krádeže, nevěry. Jak je a nás všechny tyto negativní jevy pronásledují, jak ničí radost a spokojenost člověka. Ukažme dětem, co Bůh od člověka očekává a co plnění Boží vůle přináší. To, co nás rozzlobilo, obraťme v dobro. Televize nám dává šanci rozmlouvat s dětmi.

Výzkumy ukazují, že rodiče se dětem věnují v průměru jednu minutu denně. To je alarmující skutečnost. O to více šanci má video a televize. Duchovní sílu pro naše rozhovory s dětmi pak čerpejme před svatostánkem.

František Němeček

Přečtěte si...

V poslední době vyšlo několik vynikajících knížek od benediktinského řeholníka P. Anselma Grüna z kláštera Münsterschwarzach, kde působí jako vedoucí rekolekčního domu pro kněze a řeholníky. Letošního jara navštívil i Prahu, kde se účastnil autogramiády Karmelitánského nakladatelství na knižním veletrhu. Z jeho vyšlých knih jsem pro vás vybral tři:

Grün Anselm: Buď dobrý sám k sobě, Karmelitáni 1997, 53 Kč

V té první se zabývá dvěma póly vztahu člověka k sobě samému: přílišnou tvrdostí – rigorismem na straně jedné a bezvýhodným hledáním na straně druhé. Mnohým se jeho rady a výklady budou jevit jako nekonformní. Autor zde však vychází z tradice mnichů – pouštních otců, jejichž nauku sám velmi dobře zná. Jediným správným východiskem k vyrovnanému vztahu k Bohu i lidem je podle autorova názoru smíření se sebou samým, se svými slabostmi i stinnými stránkami a hluboká důvěra v Boží shovívavost a milosrdenství.

Grün Anselm: Kříž, Karmelitáni 1997, 49 Kč

Ve druhé knize se autor soustředuje především na teologický a symbolický význam kříže. Co nám říká kříž, kterým zdobíme své domovy, který si zavěšujeme na krk, kterým se několikrát za den žehnáme a jímž též žehnáme druhé lidi.

Grün Anselm: Moc nad bezmocí, Karmelitáni 1997, 53 Kč

Autorova třetí kniha má podtitul Rozvíjet vědomí vlastní ceny. Nejrozšířenějšími problémy lidí všech věkových skupin jsou nejistota, strach před druhými lidmi a pocit bezmoci vůči světu. V této své velmi čtivé knize vede autor čtenáře k budování lepšího pocitu vlastní hodnoty a ke konstruktivnímu zacházení s pocitem bezmoci.

Hanuš Jiří: Snění v plné bdělosti, Centrum pro studium demokracie a kultury, Brno 1997,

110 Kč

Dominikán P. Odilo Štampach vstoupil do vědomí české společnosti svým sporem s tehdejšími vedením Katolické teologické fakulty a následnou publikací ve sdělovacích prostředcích. V těchto dnech vychází s ním kniha rozhovorů od brněnského autora J. Hanuše. V této knize P. Odilo Ivan Štampach OP, vysokoškolský učitel a známý teolog a religionista nehovoří pouze o své životní cestě, ale vyslovuje se i k otázkám, před které nás staví současný svět. Těch rozhovorů je v knize celkem šest a jsou s výjimkou prvního a částečně posledního – tématické. Čtenář může nahlédnout do dílny významného českého teologa a religionisty, ale také poznat jeho některé motivy k tvůrčí práci.

Zajíc Jiří: Rozhovory s kardinálem Miloslavem Vlkem, Blůžká setkání 1997, 139 Kč

Když jsem vzal do ruky další knihu, vybavil se mi oblíbený dětský kreslený seriál Jen počkej, zajíci. Mám totiž v ruce knihu Rozhovory s kardinálem Miloslavem Vlkem od redaktora Českého rozhlasu Jiřího Zajíce. Je to již třetí kniha, která vyšla ke kardinálovým pětadesátinám a řekl bych, že podle mého soudu je jedna z nejlepších a každému bych ji vřele doporučoval.

Hünnermann, Vilém: Sv. Vincenc de Paul, Matice cyrilometodějská 1997, 55 Kč

Myslím, že představovat autora poslední knihy by bylo nošením dříví do lesa. Jako student jsem byl velice zaujat jeho knihou Otec vyhoštěných. Tak pouhavě napsaný život světce, tehdy ještě ne oficiálně vyhlášeného, jsme dosud neměli. A v poslední době k tomu přibýly další: Farář světa – sv. Pius X. a Syn brusiče nožů – sv. Julián Eymard. Nyní vychází život sv. Vincence de Paul, kterého kdosi nazval „paterem Werenfriedem 17. století“. Kniha byla napsána k 300. výročí smrti tohoto světce a neměla by chybět v žádné knihovně. Je to takový slabikář lásky k bližnímu.

Církevní hudba jako umění

Liturgická konstituce II. Vatikánského koncilu Sacrosanctum Concilium ve svém článku 112 zdůrazňuje dvě podstatné vlastnosti liturgické hudby: **sepětí s liturgickým děním a uměleckou kvalitou**: „Neboť církevní hudba bude tím posvátnější, čím je těsněji spojena s liturgickým děním, ať tím, že dodává modlitbě

pisí nemohou říci nic, je to vnitřní hudební problém a jeho posuzování a závěrečný posudek musí být přenechán odborníkům. Napětí mezi uměleckými nároky a pastoračními požadavky vedou často k napětí mezi duchovní správou a chrámovými muzikanty. S odvoláním na „pastorační“ potřeby je na varhanicích často vyžadováno provozování skladeb, které musí ze své kompetence a zodpovědnosti od-

správném pojetí, nýbrž musí být povznášen a vyučován.“

Kardinál Ratzinger, dnešní prefekt Kongregace pro nauku víry ve své knize *Das Fest des Glaubens* k této problematice uvádí: „Kostel, který vytváří jen »užitou hudbu« propadá nepotřebnosti a stává se sám nepotřebným. Je mu přikázáno něco vyššího. Má ...být místem »velebnosti« a tím vlastně i místem, kde je volání lidstva předkládáno

Hudba v liturgii

vroucnějšího výrazu nebo posiluje jednotu myslí, ať tím, že obklopuje posvátné rity větší slavnostností. Přitom církev schvaluje všechny formy pravého umění, které mají požadované vlastnosti a připouští je do liturgie.“

Krásně to vystihl Pavel VI. při audienci italských diecézních komisí pro liturgii a liturgickou hudbu 4. 1. 1967: „Celá tradice vydává svědectví pro to, že liturgie musí mít umělecké vyjádření. Liturgie a umění jsou sestry. Církev potřebuje svatě a potřebuje také umělce, oba jsou svědky víry.“ A v jednom projevu k profesorům a studentům konzervatoře v Miláně 29. 3. 1965 řekl: „Hudba má mezi všemi uměními nejsilnější duševní výrazovou sílu... také v dnešním světě má říci závažné slovo. A Církev též očekává od umělců krásné, velké, lidsky důstojné a nefalšované mistrovské dílo.“

Potíže v praxi nastávají, když se má rozhodnout, zda skladba nebo lidová píseň jsou uměleckým dílem nebo ne. K tomu církevní před-

mítnout.

Názor, že je možno provozovat při liturgii hudební produkce z oblasti pop-music, šlágrů a beatové hudby má kořeny v neschopnosti rozlišování mezi uměleckým a triviálním, sakrálním a profánním. Často se objevuje názor, že vnesením této hudby, která se zrodila mimo chrámový prostor, budou osloveni „vně stojící mladí“. Je zde však reálné nebezpečí, že zdánlivé křesťanské povědomí u takto rychle získaných tato hudba nakonec přehluší. Profánní hudba se neposvětila, spíše sakrální se stane profánním. Prohlášení Kongregace obřadů z 29. 12. 1966 jasně říká: „Je zcela zcestné jako motiv pro to chtít uvádět pastorační přizpůsobení.“

Argumentace „lidé to chtějí“ se jeví jako falešná. Pius X. ještě jako patriarcha benátský ostře vystupoval proti falešným pastoračním důvodům: „Zda se něco líbí, nebo ne, nebylo nikdy správné kritérium pro posuzování sakrálních věcí. Lid nesmí být utvrzován v ne-

před sluch Boží. Nesmí se spokojit s obecně použitelným (spotřebním): musí probudit hlas vesmíru a – velebíc Stvořitele – získat kosmu jeho velebnost, učinit jej velebným a tím krásným a hodným lásky. Umění, které církev vytvořila, je vedle svatých, kteří v ní vyrostli, jediná skutečná apologie, kterou dějinám předložila. Nádhera, která skrze ní povstala, ukazuje na Pána, a ne ty moudré vytáčky, které teologie nalézají pro to strašně, na co je žel historie velmi bohatá. Když má Církev svět změnit, zlepšit, „humanizovat“ – jak to má udělat a zároveň se zříkat krásy? Krásy, jež je s láskou tak těsně spjata, a s ní i pravé útěchy, která je největší možné přiblížení ke světu zmrtychvstání? Církev musí zůstat náročná, musí být domovem krásna, musí vést zápas o zduchovnění, bez něhož by byl svět prvním stupněm pekla.“

Podle materiálů Dr. Šmída zpracoval Bc. Petr Kolář

Interview s výtvarníkem a jáhnem Mgr. Janem Hrubým

Jméno Jana Hrubého je známé z mnoha ilustrací či kresleného humoru v mnoha časopisech, knihách, výstavách a podobně. V současné době působí jako jáhen - administrátor farního obvodu Libuň zcela na východě naší diecéze. Bydlí s početnou rodinou na faře v Újezdě pod Troskami.

Pocházíte z křesťanské rodiny nebo jste konvertitou?

Obyčejně jsem říkal, že jsem z nepraktikující rodiny, ale poslední dobou jsem nad tím znovu přemýšlel. Rodiče do kostela nechodili. Vzpomínám si, že jsem s tím měl ve škole problémy při vyplňování jakéhosi dotazníku. Byla tam kolonka katolík - evangelík. Byl jsem bezradný a ptal jsem se splužáků, co tam mám napsat. Ptali se: „Chodíš do kostela?“. Říkám: „Ne.“ „Tak jseš evangelík!“ Ale to jsem odbočil. Když přemýšlím o rodině, uvědomuji si, že se u nás velice dbalo na „společensví okolo stolu“. O Vánocích, na narozeniny, svátky a nedělní obědy byl dodržován určitý rituál. Vše se připravilo, přineslo na stůl, od kterého se pak už nesmělo vstávat. Tam mi byl dán určitý základ. Církev chápeme také jako rodinu, společensví okolo stolu.

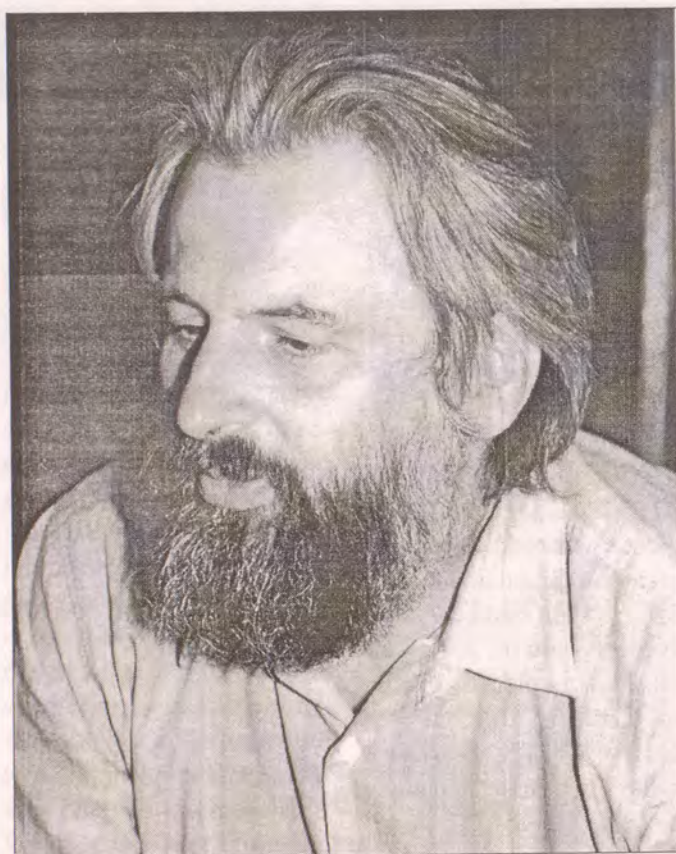
Jako malé dítě jsem však byl pokřtěn. K víře jsem se ovšem dostal až později přes literaturu, umění a hudbu. Četl jsem Dostojevského, poslouchal vážnou hudbu a chodil do kostela na varhanní koncerty. Měl jsem rád obrazy, které používaly bib-

lickou tematiku. Když jsem začal malovat, také mě tato tematika přitahovala. Tak jsem se neustále přibližoval a někdy v roce 1984 jsem šel ke knězi v místě mého bydliště (byl to P. Pilík - pozn. red.) a dohodl s ním další kroky ke svátostnému životu. Přidala se ke mně

li na náměstí.

V té době jste se živil jako výtvarník?

Ano, měl jsem svobodné povolání, byl jsem výtvarník a tiskl jsem v časopisech jako Mladý svět, Technický magazín, Stadión a některých literárních

také manželka. Později jsme měli „druhou“ svatbu - zplnění našeho občanského sňatku.

Pocítil jsem touhu zapojit se aktivněji do života církve, být něco platný. Nabídl jsem se tedy skupině, která hrála divadlo Desetiletí duchovní obnovy o světcích. Zprvu jako výtvarník, později jako herec. První jsme hráli svatou Anežku českou. S tímto divadlem jsme také jeli na svatořečení Anežky do Říma, kde jsme hrá-

časopisech.

Když jste hovořil o divadle, týká se to stále Prahy. Jak jste se dostal sem, do Újezda pod Troskami?

Moje žena je učitelka. Jednou měla možnost učit v malotřídce na vesnici a velmi se jí to zalíbilo. Když pak učila v pražské škole, stále snila o tom, že by chtěla učit někde na vesnici. Napsala tedy dopisy do několika okresů a dostala se na malotřídni školu

v Řepíně a tam dokonce byla ředitelkou, i když nebyla ve straně. Tam jsme měli služební byt. Bydlel jsem tam s ní a dělal školníka. Když - to bylo už po revoluci - zemřel tamější kněz, požádali jsme otce biskupa, zda bychom mohli jít bydlet na faru. V té době už jsem se přihlásil na dálkové studium teologické fakulty. Otec biskup nám řekl, že řepínská fara je vlhká a není tam pořádná zahrada a že pro děti by byla lepší fara tady v Újezdě. Přijeli jsme se sem podívat a nejen fara, ale i zdejší prostředí se nám moc líbilo a šli jsme tedy nakonec sem.

Zpočátku jsem tu byl jako laik s rodinou bez jakéhokoliv oficiálního pověření. Pomáhal jsem P. Bílkovi, který byl v Libuni a studoval jsem KTF UK. Po jejím ukončení jsem cítil jako své povolání stát se jáhnem. Dal jsem se k dispozici otci biskupovi, který mě 1. října 1995 vysvětil na jáhna.

V čem v současné době spočívá těžiště vaší činnosti?

Tak především je to nyní pastorační práce, výtvarničení musí trochu stranou. V minulém roce jsem tady na faře měl výtvarný kroužek, takže i touto formou se snažím něco dělat. Příležitostně kreslím věci, které jsou pro lidi hůř pochopitelné - snažím se je vyjádřit nějakou zkratkou, aby byly srozumitelnější. Nedávno jsem třeba ilustroval Křesťanskou sociologii pro každého. To mě bavilo, protože jsem viděl, že kresby nedělám do šuplíku a mohl jsem si zkusit evangelizační působení i skrze tu kresbu.

Co máte všechno na starosti

v oblasti pastorační práce?

Mám na starosti libuňský farní obvod jako administrátor po stránce materiální. Do obvodu patří farnosti Libuň, Mladějov a Újezd pod Troskami, kde bydlím. P. Kocman, který sídlí v Rovensku, je administrátorem duchovním. Slouží zde mše svaté, já mívám bohoslužby slova. Vypomáháme si navzájem. Především se cítím být povolán k práci s lidmi. Naštěstí už za P. Bílka byly kostely i fary opraveny a do objektů nezatéká. To mi uvolňuje ruce, abych se věnoval lidem. Jednak se věnujeme s ženou mládeži. Učíme náboženství, žena měla hudebně-dramatický kroužek, já jsem měl výtvarný. Přípravuji také na křty a schází se zde pravidelně asi desetičlenné společenství.

Jak tady vypadá návštěvnost nedělních bohoslužeb?

V Libuni je asi 20 lidí, v Újezdě asi 15 a v Mladějově jenom 5. Všechno jsou to starší lidé. Na náboženství tu chodí celkem deset dětí. Jedná se o děti, jejichž rodiče do kostela nechodí. Na faru nám také přes prázdniny jezdí skupiny dětí a mládeže, které zde tráví společné pobyty.

Co vidíte jako největší problém ve své práci?

Nejprve bych řekl takovou radost, kterou mám, a to je společenství, které se zde schází. Měli jsme takovou ideu, že se nám skrže děti, které chodí na kroužky a například i přes živý betlém, který jsme tu v Újezdě měli, podaří zapojit rodiče dětí a získat je pro spolupráci na společném dni. To se bohužel nepodařilo. Rodiče sice pošlou děti, ale udržují si stále jistý odstup.

Co byste rád o vás či vaší farnosti dodal?

Chtěl bych říci, že zapojit lidi se nedaří ani hasičům, ani zahrádkářům. Čili to není bolest jenom naší církve. Možná je to také tím, že lidé mají málo času. Dostali v restituci pozem-

ky a pole a mají hodně práce. Jiní dojíždějí do města. A možná také ještě nepřišla doba, kdy by si uvědomili potřebu se scházet. I když nařikají, jaké to bylo dřív, že tu byly ochotnické soubory, lidé se navštěvovali, zpívali atd. Jinak je to samozřejmě také televizí. Nerad bych ale, aby to vyznělo nějak pesimisticky. Pouze popisují situaci, jaká je. Není to nijak tragické. Je třeba začít v malých skupinách, tvořit společenství a mám radost, že se to tady začíná rozvíjet. Jsem tu šťastný.

Děkuji za rozhovor.

Ptal se a fotografoval Luboš Růta

Pro studenty a žáky od Dona Bosca

Začíná zase nová školní práce. Rádi bychom připomněli žákům a studentům slova Dona Bosca.

Jako první věc, chceme-li dobře studovat, je vztah k Bohu.

Druhá důležitá věc je neztratit ani chvilku času. Čas je opravdu drahý. Dejte všechen čas, který na studium máte, opravdu na studium.

Když studujete, nečtěte žádnou knížku v době, kdy máte studovat. Ovládejte také svou fantazii. Při učení nemyslete na nějaké věci, které vás rozptylují, ať je to jídlo, plány, legrace...

Další důležitá věc - nepřeskakujte k další kapitole nebo k jinému předmětu, dokud neovládáte to, co jste začali.

Jezte v určitý čas. Nežijete jen pro to, abyste jedli, ale jíte proto, abyste žili.

Důležitá je také společnost snaživých kamarádů - mluvit s dobrými studenty o věcech studia, nechte si poradit, získávejte a vyměňujte si zkušenosti.

Snažte se dobře odpočívat - v době, kterou máte na odpočinek, nestudujte, protože byste byli unaveni a už byste pak studovali špatně.

A další prostředek k dobrému studiu: překonávat nesnáze - potíže, se kterými se při studiu setkáváme. Učit se tomu, co ještě neznáme, to vyžaduje větší či menší úsilí. Nesmíme se bát těch potíží. Nedělají dobře ti, kteří přeskakují nesnadná místa. Řeknou: „Tomu nerozumím.“ A jdou dál. Je opravdu třeba projít obtížemi - jinak je nepřemůžeme.

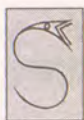
Co říkáte? Nešlo by trochu se zamyslet nad těmito radami Dona Bosca? Možná, že by vám pomohly.

Přejeme krásný školní rok, prohloubení vašich znalostí Boha, světa, lidí i umění a vědy. Duch svatý ať vám k tomu dává své dary!

V. Fišerová

Záběr z činnosti hudebně-dramatického kroužku na faře v Újezdě pod Troskami

Sekty

Mormoni

Mormoni jsou u nás považováni za povolenou sektu, byli první zaregistrovanou církví po listopadu 1989.

Zakladatelem je Joseph Smith, narozen 1805 ve Vermontu v USA, zabit 1844 výstřelem z davu ve vězení, kde byl kvůli polygamii (mnohoženství) a obecnému pohoršení.

V 15 letech se mu údajně zjevil Bůh Otec a Ježíš Kristus a světili mu nespokojenost se stavem církve a úkol jejího obnovení; v r. 1827 oznámil nalezení zlatých desek psaných egyptským písmem (tehdy ještě nerozluštěným); po dva roky je překládal a pak vydal pod názvem *Kniha Mormon* (kromě něj desky nikdo nikdy neviděl). Na základě této knihy r. 1830 zakládá „Církev Kristovu“. Na současný název „Církev Ježíše Krista svatých posledních dnů“ byla přejmenována o sedm let později.

Po smrti zakladatele táhli „svatí“ dále na západ pod vedením Brigham Younga, až do oblasti Velkého solného jezera. Na místě solné pouště vznikla kulturní krajina s městem Salt Lake City (dnes hlavní město státu Utah, jehož většina obyvatel jsou mormoni).

Mormoni se považují za jedinou pravou církev, důraz na přísné odevzdávání desátků (v r. 1975 činil denní příjem sekty 2 mil. \$), misie, zdraví (zdržují se alkoholu, pití čaje, kávy, výrobků s kofeinem atd), vzdělání - pro členy je však typická naprostá neznalost historických a teologických zdrojů jejich náboženství.

Prezident církve, nazývaný „žijící prorok“, je považován za neomylného a jeho

výroky jsou kladeny nad slova bible i slova bývalých „proroků“. Dalším výrazným rysem této skupiny je mnohoženství (polygamie). V prvních dobách bylo typickým znakem mormonů, od konce minulého století se většinou nepraktikuje vzhledem k zákonům USA - přesto zůstává ideálním stavem.

Zvláštností je povinnost po zasvěcení nového člena v chrámě nosit po celý život 24 hodin denně zvláštní spodní prádlo; jedinými výjimkami je koupání a veřejné sportovní akce - prádlo má ochraňovat před zlem a nemocemi. Původně pokrývalo celé tělo od kotníků po zápěstí. Dnes se používá modernější střih, dosahující pouze ke kolenům a loktům. Další zvláštností je víra mormonů, že každý má ještě po smrti možnost stát se mormonem. Je k tomu však potřeba, aby se někdo živý dal za mrtvého zástupně pokřtít. Nelze to však provést bez znalosti data narození a smrti zemřelého. Proto mormoni jezdí po celém světě a fotografují na mikrofilmy matriky na farách a úřadech a ukládají je v největším genealogickém archivu na světě u Salt Lake City. Je vybudován jako tunel v žulové skále, který je schopný odolat i atomové válce. Podle těchto záznamů pak přicházejí mormoni do chrámu a dávají se zástupně mnohonásobně křtít.

Velké množství energie a finančních prostředků věnují mormoni misiím. Vysílají do světa velké množství mladých mužů na osmnáctiměsíční misijní službu. Tato povinnost se v mnohém podobá prezenční vojenské službě.

(Připravil L. Růta)

Před padesáti lety...

Litoměřickou diecézi po vynucené abdikaci pana biskupa Antonína Aloise Webra spravoval apoštolský administrátor mons. Josef Beran, arcibiskup pražský. Když už jen půl století chybělo do milénia, ve svatoštěpánské diecézi se jeden hlas za druhým připojoval k modlitbám za nového biskupa. Modlitby o pomoc, modlitby o slitování rostly ve své účinnosti. Přiblížil se svátek sv. Václava a z Říma přišla zpráva, že papež posílá litoměřické diecézi nového biskupa. Končí nedlouhé provizorium. Salesián z pražských Kobylis, Štěpán Trochta, se stává sedmáctým biskupem severočeské diecéze.

Narodil se 26. března 1905 na moravském Valašsku. V duchu sv. Jana Boska podává svou ruku mládeži této země. Petrův nástupce světuje do jeho rukou pastýřskou berlu. Převzal ji v den své konsekrace, v neděli 16. listopadu 1947 ve svatovítské katedrále. Správy diecéze se ujal o týden později. Zamračený, větrný den je svědkem velké události. To o biskupu Trochtovi mluví básník, když hledí k terezínské Malé pevnosti a ke hřbitovu před ní: „Na hrobech ubitých sklonil své oči a vyprosil vláhu, hle ruce nehmotné mávájí k pozdravu věncovím slávy - vedou jej do chrámu: křížem si odmyká bránu, i srdce otvírá, žehná, jen žehná. Kajícím průvodem od hrobů ubitých bratří,

cestami vzkvetlými slzou, potem a krví - s pozdravem vzkříšení jde k svému lidu.”

Tak svým zpěvem doprovází P. Lebeda kroky nového biskupa od Malé pevnosti, která ve válečných letech okupace byla též jeho domovem. Když průvod přešel most přes Labe, kleká biskup na silnici a líbá na cestu položený kříž. V kostele Všem svatých obléká pontifikální bohoslužebná roucha zelené barvy naděje a vydává se na Dóm.

Nový pastýř překročil práh své katedrály. Nemohl přejít bez povšimnutí kolem oltáře Vojtěchova. Slavnostní mše svatá u oltáře, zdobeného Škrétovým obrazem kamenování Štěpána a oválným obrazem Matky Boží, je bohoslužbou biskupa křestního jména Štěpán Maria. Mší svatou ale slavnost nekončí. Odpoledne pokračuje v divadle Karla Hynka Máchy, na jehož jevišti vystupují kobyliští salesiáni, kapela chlapců se svými nástroji a litoměřičtí bohoslovci recitací veršů již výše jmenovaného kněze.

To tedy byl začátek. Radostný a slavný. Začátek prvního roku. Nadějná setba. V ní se ještě nedalo poznat, že léta příští se promění v kamenolom tak podobný několikaleté průpravě kněze terezínské předmluvy nacistických lágrů a komunistických věznic Leopoldova a Kartouz či Valdic.

P. Josef Helikar

Ministrantský tábor

Tentokrát ve své rubrice najdete místo dalšího pokračování naučného seriálu o ministrování něco o tom, co se „přihodilo“ účastníkům 4. ročníku diecézního ministrantského tábora v Bozkově.

Po několika skupinách a společenstvích věřících různých národností i různých věkových kategorií dostává bozkovská fara konečně pořádnou zatěžkávací zkoušku. Desítky rodičů se svými ministrantskými ratolestmi se sjíždějí nejen z celé litoměřické diecéze, ale někteří i z míst daleko za jejími hranicemi, do poutního místa Panny Marie Královny hor nedaleko Semil na zahájení IV. ročníku diecézního ministrantského tábora.

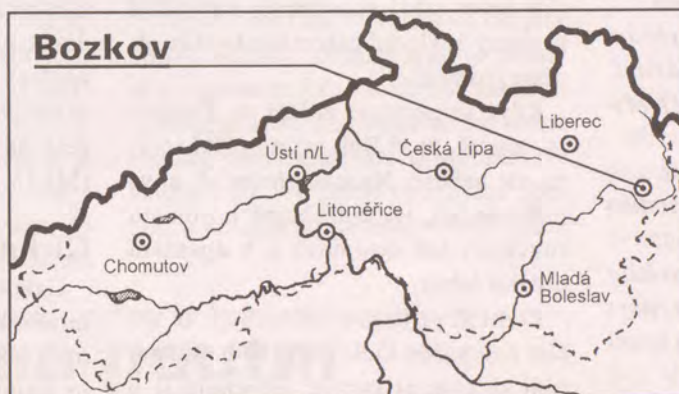
Jeden kněz, šest vedoucích, tři kuchařky a čtyřicet jedna kluků od sedmi do čtrnácti let se snažili spolu prožít necelé dva prázdninové týdny od 14. do 26. července. Každý táborový den byl ve znamení jednoho starozákonního příběhu, ke kterému se vztahovala ranní a večerní modlitba, mše svatá a zčásti i denní program a táborové hry. A

tak se chlapci během pobytu v Bozkově dozvěděli něco více o Noemovi, Mojžíšovi, Samuelovi, Davidovi a třeba i proroku Jonášovi.

Jako správní ministranti se každý den účastnili večerní mše svaté, při které čtyři vy-

ministranta. Během jedné hodiny se tak kluci dozvěděli nejen mnoho teoretických

volenci mohli ukázat svým kamarádům i celé bozkovské farnosti, co se naučili při dopoledních ministrantských schůzkách, které probíhaly současně ve čtyřech skupinách podle vyspělosti a věku

„novinek“ z liturgie, nýbrž si i mohli vše řádně vyzkoušet v praktické části přímo v kostele pod vedením P. Juchy.

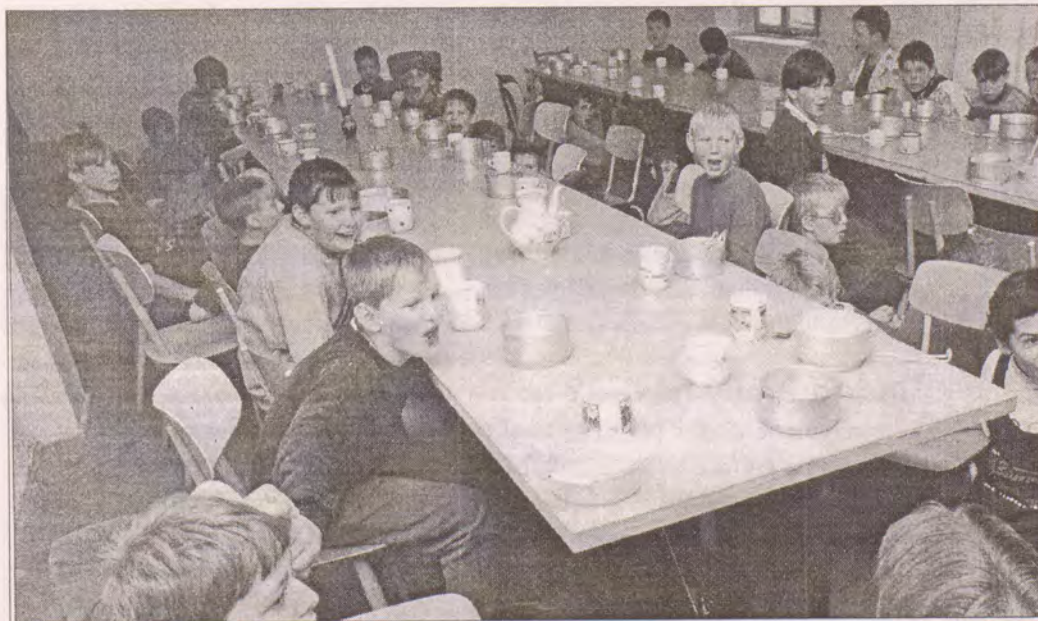
Každý táborník při zahájení tábora dostal prázdný odznak, na který mu vedoucí přes noc nalepili jeden díl

skládky tvořící obrázek Mojžíše a jeho lidu při přecházení Rudého moře s nápisem Připravte cestu Páně. Obdržení dílku skládačky bylo podmíněno správným chováním během předcházejícího dne. Kdo při ranním nástupu zjistil, že má o jednu část obrázku méně než jeho kamarádi, mohl si dílek vysloužit mimořádnou pomocí v kuchyni, úklidem společných prostor nebo jiným skutkem prospěšným všem účastníkům.

Kluci byli rozděleni do tří skupinek, ve kterých se snažili svými nasbíranými body přispět do mlýna oddílového bodování, které bylo aritmetickým průměrem počtu bodů jednotlivých členů oddílu. Nejen bodování úklidu a služby v kuchyni, při které se všichni vystřídali, ale také turnaj ve fotbale, piškvorkách či páce, hry, soutěže i zlobení či dobrovolná pomoc nebo úklid, to vše ovlivňovalo rychlost oddílového velblouda i jeho pořadí vůči oběma konkurenčním kolegům při putování Starým zákonem na táborové mapě.

Celý tábor proběhl bez větších problémů v dobré pohodě a radosti ze společné snahy o vytváření krásnější liturgie v našich kostelích. Velký dík patří nejen všem vedoucím a skvělým kuchařkám, ale hlavně P. Janu Juchovi za obětavou pomoc při duchovním formování malých ministrantů. Snad se užitek i letošního diecézního ministrantského tábora projeví za pár let v počtu našich novokněží.

Štěpán Pospíšil

Desatero

Za praotce těch, kdo věří v jediného Boha, byl vyvolen Abrahám, který uposlechl Božího hlasu a odešel ze své rodné krajiny až do země Kanaán. Abrahámu syn Izák měl už dva syny - Ezaua a Jákoba. Jákob měl dvanáct synů a přešel s celou rodinou do Egypta.

Izraelity vyvedl z Egypta na Boží rozkaz Mojžíš. Vyvedl je na nehostinnou Sinajskou step a tam odtud se měli dostat zpět do země otců - Kanaánu.

Na hoře Sinaj dal Bůh Izraelitům skrze Mojžíše moudré zákonodárství, jehož základ tvoří Desatero Božích přikázání:

1. V jednoho Boha věřit budeš.
2. Nevezmeš jména Božího nadarmo.
3. Pomni, abys den sváteční světil.
4. Cti otce svého i matku svou, abys dlouho žil a dobře ti bylo na zemi.
5. Nezabiješ.
6. Nesesmilníš.
7. Nepokradeš.
8. Nepromluvíš křivého svědectví proti bližnímu svému.
9. Nepožádáš manželky bližního svého.
10. Nebudeš toužit po ničem, co patří tvému bližnímu.

Událost uzavření smlouvy mezi Bohem a Izraelem je sice dávná, ale nepřestala mít dodnes platnost. Totéž platí o Zákoně, který Bůh Izraeli dal. Zákon, který Bůh dal Izraeli skrze Mojžíše se nazývá Starý zákon. Ježíš jej nepřišel zrušit, ale doplnit. Zvláště zdůraznil, že všechna Boží přikázání se naplňují v lásce k Bohu a k bližnímu.

Ohrožuje svobodu?

Jakmile se začne mluvit o přikázáních, začnou se mnozí lidé bát o svou osobní svobodu. Ve spoustě lidí vzbuzuje slovo mravnost představu něčeho, co se vměšuje, co nám brání se dobře bavit. Ve skutečnosti však v Božích

příkazech jde pouze o pravidla života, která jsou zaměřena ke štěstí člověka. Jsou návodem k provozování lidského stroje. Každá mravní zásada má předejít poruše, napětí nebo tření v jeho provozu. Nikdo nebude tvrdit, že bezohledné užívání moci, lež a krádež, vykořisťování a nactiutrhání, vražda a útisk přispívají k blahu jednotlivce nebo společnosti. Přikázání ochraňují hodnoty, bez nichž je lidský život stěžejně snesitelný; rozvádějí nepsaný základní zákon lidsky důstojného jednání.

Když se pozorně začteš do Desatera, zjistíš, že ti Bůh svými přikázáními nic nebere. Naopak chrání tě, abys měl všechno, co potřebuješ k plnému rozvinutí své osobnosti a k dosažení plného štěstí.

První tři přikázání zdůrazňují, že naším nejvyšším Dobrem je Bůh. V prvním se nám přikazuje, abychom si o něm udělali správný pojem, v druhém, abychom měli úctu ke všemu posvátnému, v třetím, abychom vzdávali Bohu pravidelnou bohopoctu a tak si připomínali svůj nejvyšší cíl.

Čtvrté až desáté přikázání se týkají člověka a jeho pozemských zájmů. Ve čtvrtém Bůh bere pod ochranu lidskou autoritu jako odlesk autority své, v pátém lidský život a lidskou důstojnost, v šestém zdroje lidského života, v sedmém právo na prostředky k životu, v osmém právo na pravdu, v devátém právo na vlastní rodinu. V desátém, posledním, se nám přikazuje, abychom se nedali spoutat touhou po hmotných věcech a abychom si zachovali potřebnou svobodu ducha.

Jednoduchý návod?

Nehledejme však v přikázáních jasná pravidla jednání pro každou situaci; ukazují pouze dolní hranici. Nemohou a nechtějí odstranit vlastní lidské rozhodování. Jejich použití na jednotlivý konkrétní příklad zůstává věcí kolektivního a individuálního svědo-

mí. Přikázání však při tomto rozhodování poskytují cennou pomoc. Bylo by proto chybné stavět přikázání a svědomí proti sobě. Svědomí je v jádru mravní zákon, který se ozývá v lidské mysli. Nikdy se proto nemůže stát něco špatného dobrým proto, že to dělají mnozí nebo všichni.

Desatero je tedy rozvedením toho, co nám ukládá naše svědomí. Svědomí je však v mnoha otázkách nejisté; a božská přikázání nemohou a nechtějí dávat přesné pokyny pro každý jednotlivý případ. Církev má pro to zvláštní Kristovo pověření: „Co svázete na zemi, bude svázáno v nebi“ (Mt 16,19).

Církevní předpisy

Uskutečňování určitého základního mravního ustanovení může být v různých dobách a podmínkách různé. Proto nemá církev na všechny životní otázky hotové recepty. I ona se musí neustále ve víře probíjovat k poznání Boží vůle - spolu se všemi svými členy, zejména však odborníky. Nelze proto vyloučit, že pozdější doba najde na základě novějších poznatků lepší možnosti uskutečňování dobra.

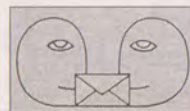
Církevní zákony a předpisy nemají stejné postavení jako Boží přikázání už proto, že jsou změnitelné. Přesto však mají zavazující moc; neboť i to, co je proměnné a schopné zdokonalení, může zavazovat.

Ani církevní pokyny či přikázání nejsou náhradou za vlastní rozhodování ve svědomí. Někdy se říká: katolíci to mají lehké, těm se přesně říká, co mají dělat a co nikoli. - Ale to právě vůbec není možné. Život je příliš nepřehledný a rozmanitý. V budoucnu bude křesťan ponechán vlastnímu svědomí ještě více než dosud. Tím se kládou na svědomí jednotlivce mimořádně velké nároky. To však neznamená volnou ruku, nýbrž větší odpovědnost.

Dle pramenů L. Růta

Listárna aneb dopisy v koši nekončí

Názory otištěné v této rubrice se nemusí shodovat se stanovisky redakce.

...bydlíme v Praze a ve vaší diecézi máme rekreační chalupu. Takže Zdislavu si kupuji zejména v období duben až říjen v kostele v Tatobitech, kam po nejvíce chodíme na nedělní mši svatou. Občas zavítáme i do kostela v Rovensku pod Troskami, velice rádi jsme jezdili do Libuně a Újezdu pod Troskami, kde až do své smrti působil horlivý kněz P. Bílek.

Jelikož jsme na rozhraní litoměřické a královéhradecké diecéze, jezdíváme i do Jičína či na poutní místo Tábor. Pravidelně navštěvujeme i Bozkov (...)

Musím vám sdělit, že sleduji celkem tři diecézní časopisy – pražský (tam mám trvalé bydliště), královéhradecký IKD (jako lokální patriot Náchoda, kde jsem prožila své mládí) a vaši Zdislavu. A ta se mi líbí nejvíce, je taková „čtivá“. Když po zimě zase jedeme na mši svatou do Tatobit, klidně si koupím i starší čísla a

vždy tam najdu něco zajímavého.

A ještě jednu vazbu k litoměřické diecézi máme. Strýček z manželovy strany – P. Josef Václav Holas, horlivý a nadšený kněz, augustinián, působil několik let v Zákupech u České Lípy. Právě letos na svátek Panny Marie Karmelské tomu bylo již 15 let co zemřel. Litujeme, že se nedožil pádu komunistického režimu, v který tak optimisticky doufal. Mohl by teď uplatnit své organizační schopnosti, které bezesporu měl, a získat a nadchnout pro dobrou věc své bližní – jako i za té totality.

Nejaktivnější léta svého života tak prožil bez státního souhlasu a po propuštění z internace (či vězení) hospodařil a včelařil se svou maminkou na své rodné chalupě poblíž Olešnice na Moravě. Na sklonku 60. let získal opět státní souhlas a několik let působil v Bedřichově

na Moravě, odkud byl přeložen do Zákup. Ze zbožné Moravy do skoro bezbožné oblasti. A tak si na opravu kostela obětavě získával pomocníky i ze své rodné obce a okolí, neustále „pendloval“ mezi Olešnicí a Zákupy.

Maminku si vždy na čas přestěhoval k sobě (...) Když 1. května 1982 po dlouhém těžkém utrpení zemřela, strýček ji za měsíc a půl následoval. Bylo to tehdy pro nás všechny nečekané. Jsou pochováni v jednom hrobě v Olešnici na Moravě. Věřím, že v Zákupech na něj jistě nezapomněli.

Eva Linková

Milí přátelé,

těším se vždy na Zdislavu a děkuji všem, kteří se snaží, aby byla pro nás přínosem. A protože „Dopisy v koši nekončí“, těším se, že dostanu odpověď i na svůj dotaz.

Velmi mě zaujal článek o klášteře v Dolním Ročově, kde jsem před léty byla se zájezdem ČSL. Dozvěděla jsem se, že je zde pohřbena sv. Benigna, ale je docela možné, že jiná než Benigna Consolata Ferrerová z řádu Navštívení Panny Marie.

Je to víc jak padesát let, co jsem četla životopis této Boží služebnice a tehdy na mne hluboce zapůsobil. Snad nejvíce se mně vtiskla do paměti slova o důvěře. Dodnes si připomínám: „Duše plné důvěry jsou jakoby zloději mé milosti. Jsem-li dobrotivý ke všem, jsem dobrota sama vůči těm, kdo ve mne důvěřují.“ Je tam ještě velmi mnoho láskyplných slov, které byly Benigně pro všechny sděleny, ale slova o důvěře přinesla později několikrát své ovoce, kdy se změnilo na pohled nezměnitelné.

Můj dotaz tedy douvisi s vděčností, ale pochopitelně přijmu i sdělení, že se jedná o někoho jiného. Předem velice děkuji.

L. M., Semily

Jubilant na poutní slavnosti

Patrony kostela v Podbořanech (okres Louny) a tím i celého města jsou svatí Petr a Pavel. Letošní poutní slavnost v neděli 29. června byla již tradiční, ale něčím i mimořádná. Při této mši svaté zde děkoval Bohu za 50 let kněžství P. Josef Šimon, který nyní působí v nedalekých Kryrech a okolních obcích. Při bohoslužbě ho doprovázeli jeho mladší spolubratři z Podbořan a Kadaně a plný kostel věřících. Přišli nejen místní, ale přijeli i věřící z jubilantova farního obvodu a z obcí, kde P. Šimon příležitostně a ochotně zastupuje kněze v době jejich nepřítomnosti.

Ti všichni se shromáždili, aby svou účast vyjádřili dík P. Šimonovi za jeho obětavou lásku k Bohu a bližním. Zástupci farností předali blahopřání, dárky a množství květin, které ozdobily oltář. Ke slavnostnímu rázu přispěli i varhaník a členové pod-

bořanského chrámového sboru. Po duchovních hodech pak následovalo pohoštění na farní zahradě, kde se s jubilantem setkali lidé z různých farností a vytvořili pěkné a radostné společenství.

Uvědomili jsme si potřebnost častějšího setkávání hlavně v tomto kraji, kde věřící tvoří mizivou menšinu a jsou osamělými jedinci v moři lhostejných či dokonce nepřátelských lidí. Ještě důležitější je toto společenství pro kněze, kteří by se mohli cítit opuštění a potřebují povzbuzení, když do jejich venkovských kostelů přichází jen několik jednotlivců.

Plní zážitků jsme se rozcházelí s přáním, aby P. Josef Šimon mohl ještě mnoho let sloužit Bohu a být s námi a mezi námi. Děkujeme Pánu za tento den přátelství, radosti a milosti.

RNDr. Dagmar Pištěková, Podbořany

Světové dny katolické mládeže v Paříži

A jsme zase doma. Ani se nechce věřit, že Paříž 97 je už pryč. Tak jsme se připravovali a dnes je to historie. Jelo nás mnoho, ze všech diecézí naší vlasti. Z naší farnosti Česká Lípa nás bylo osm. Pokusíme se Vám přiblížit některé zážitky, které předcházely pařížským dnům. Hlavní události v Paříži budou jistě popsány podrobně v dalších člancích.

Měli jsme možnost odjet o týden dříve a strávit ho ve francouzské diecézi v několika farnostech. Byla to příprava na následující setkání, které vyvrcholilo návštěvou Svatého otce.

Francouzští katolíci se tak na jeho návštěvě a na setkání mládeže mohli podílet přímo a prožít je společně s účastníky. Jednotlivé farnosti se domluvily, že týden před „Paříží“ přijmou účastníky do svých domovů a tak se zapojí do těch nezapomenutelných a krásných událostí.

Vyjeli jsme z Litoměřic společně s účastníky z Olomouce. Asi po hodině jízdy od francouzských hranic jsme při-

jeli do diecézního města Besancon. Tam nás přijal místní otec biskup. Po uvítací slavnosti a povzbudivých slovech k účastníkům z mnoha zemí (Polsko, Německo, Slovensko, Kamerun, Egypt a další) a po občerstvení jsme se rozjeli do jednotlivých farností. Ty se na toto setkání připravovaly několik měsíců. Když jsme se přiblížili, rozezvučely se zvony a před kostelem na nás čekali farníci s uvítacím programem a bohatým občerstvením. To byl velmi silný zážitek, protože jsme cítili, jak každá rodina touží po účasti na těch událostech. Vzorná a srdečná péče rodin vytvořila velmi radostnou a přátelskou atmosféru a vřelý vztah mezi námi, Francouzi a účastníky z ostatních národů. Cítili jsme, že i když tito lidé žijí daleko od nás, spojuje nás jedna víra, jeden stejný Bůh.

Celý týden nás výtečně hostili a připravovali pro nás program. Postupně jsme se spřátelili s nimi, s jejich rodinami a příbuznými. Provázeli nás svým krajem, uspořádali pro

nás celodenní výlet, seznámili nás se svými zvyky, zábavou. Díky jejich péči, kde nic nechybělo, se vytvořila správná atmosféra pro přípravu na Paříž.

Všichni jsme prožívali společné chvíle, které nás nejen sblížily s místními obyvateli, ale především spojily při společných modlitbách a bohoslužbách. To vyvrcholilo v závěrečném programu, který připravili starostové obcí spolu s věřícími. Byli hrdí a nadšení, že mohou být hostiteli účastníků setkání s papežem Janem Pavlem II. Dávali najevo svou radost, že setkání se koná v jejich zemi a že se mohou tímto způsobem též aktivně zúčastnit. Navázali jsme četná přátelství s místními věřícími a věřte, že loučení bylo velmi srdečné. To bylo pro nás velmi neobvyklé, mezi sebou jsme svým francouzským hostitelům říkali náš francouzský taťka a mamka.

Tento pobyt byl ukončen při setkání s programem, modlitbami, hudbou a zpěvem společně s místním otcem biskupem. Úplné rozloučení pak

proběhlo vytvořením obrovského kruhu přátelství, z něhož jsme cítili jednotu v srdci a touhu uskutečnit Boží království už zde na zemi.

Povzbuzení těmito zážitky jsme odjeli do Paříže, kde probíhal vlastní program setkání. Paříž – prohlídka města a četná setkání. Zde jsme načerpali mnoho sil a poznatků při předávání zkušeností a zážitků mezi mladými spoluúčastníky. V Českém národním centru jsme se zúčastnili katechezí našich otců biskupů, mší svatých, ale i sdílení duchovních zážitků. A potom setkání se Svatým otcem. Již podruhé v letošním roce jsme mu mohli být nablízku.

Na závěr bychom jen na dálku chtěli vzkázat: díky – díky – díky vám, naši francouzští přátelé. Díky vám všem, kteří jste se podíleli na přípravě a umožnili nám prožít ty vzácné chvíle a provázeli nás svými modlitbami. Kéž plody tohoto setkání přinesou hojnost Božích milostí do dalších dnů všem na této zemi.

Policerovi

P. Alfréd Kostka, sluha a syn Královny hor

Přišel jí sloužit 1. května 1980. Bozkov znal, protože od roku 1960 dvakrát ročně přicházel pomáhat o poutích ze Semil. Dokonale jej poznal, když se tu stal administrátorem. Vědom si náboženského rozkolu dvacátých let má radost z věrných farníků. Těší jej poutníci přicházející do Bozkova z celého Podkrkonoší, Trutnovska, Lomnicka a z celého Českého ráje. Ti udržují svatyni Královny hor a nenechávají ji v zapomenutí. Pan děkan poznal žalostný stav farní budovy. Obstaral okna, na radu farníků je však neinstaloval, aby opravená budova nebyla popudem k jejímu zabránění. V letech 1984 - 1989 za nezištné pomoci farníků pokryli klempíři z Jilemnicka loď kos-

tela mědí. Ve spolupráci s Maticí Bozkovskou a kulturními institucemi dal zrestaurovat kazetový strop v patronátní oratoři a připravit plán na celkovou opravu kostela. Vypracovanou studii už nepodepsal, protože se náhle loučí jak s farností semilskou, tak bozkovskou. A jako při každém odchodu z kostela, i nyní na přelomu srpna a září 1995 zahledí se jeho oči k Panně na oltáři a ústa šeptají krátkou prosbu plnou pohnutí. Loučí se.

V dopisech z Brna odhaluje své nitro, svá zklamání, z nichž to nejbolestnější se neodvažuje soudit sám, ale ponechává je soudci jedinému. Na zaslaný obrázek odpovídá: „Dívám se k oltáři na obrázku, kde jsem

tolikrát stál...”

Když se za necelý rok po odchodu z Bozkova dovídá, že Bozkov obsadí misionáři M. B. z Lasaletty natrvalo, radostně 28. 6. 1996 píše: „Váš dopis mnou doslova zalomcoval, svoji radost nemohu ani vyjádřit, já moc mluvný nejsem, ale vy mne pochopíte. Raduji se s vámi, „můj“ Bozkov, moje „Matička Královna hor“... Zaplať Pán Bůh. Jeden balvan mi spadl ze srdce. Řekněte u oltáře, prosím vás: „Matičko bozkovská, tvůj sluha a syn Tě pozdravuje a hluboce v Tebe věří.”

P. Kostka oznamuje návštěvu poutníků do Bozkova na červen. A za dopisem na konci dubna, kdy posílá příspěvek na výzdobu oltáře pro májové, jen

nepatrná poznámka: trochu stůňu. Stonal.

Na svátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova večer se chystají poutníci z Brna do Bozkova. Když ráno 7. června vyjíždějí, neví nikdo z nich, že duše služebníka Alfréda je provázá, aby ji přijalo Neposkvrněné srdce Mariino v kostele, který tolik miloval a kam toužil. Tělo nemělo na cestu sil, šla věrná duše.

12. června 1910 jej Pán povolal na svět, 12. června 1938 k službě kněžské. Nyní jej povolal po třetí, na věčnost. Tělesná schránka spočinula v roděné půdě v Píšti 13. června 1997. V ty dny začala právě zářit na bozkovské faře okna jako památka na pokorného sluhu a syna Mariina. Kéž za nimi vyrostou noví služebníci pro vini-ci Páně.

Jiří Kurfiřt